

JOHNNY REP

Buitenbeentje

Mark van den Heuvel

Johnny Rep

Buitenbeentje

Voetbal Inside © 2016 RTL Nederland bv
© Mark van den Heuvel
© Omslagfoto: Getty Images
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Typografie: Crius Group, Hulshout
Tekstbewerking: Metter Tale

ISBN 978 90 488 3401 3
ISBN 978 90 488 3402 0 (e-book)
NUR 491

www.voetbalinside.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Voetbal Inside is een imprint van Overamstel uitgevers bv

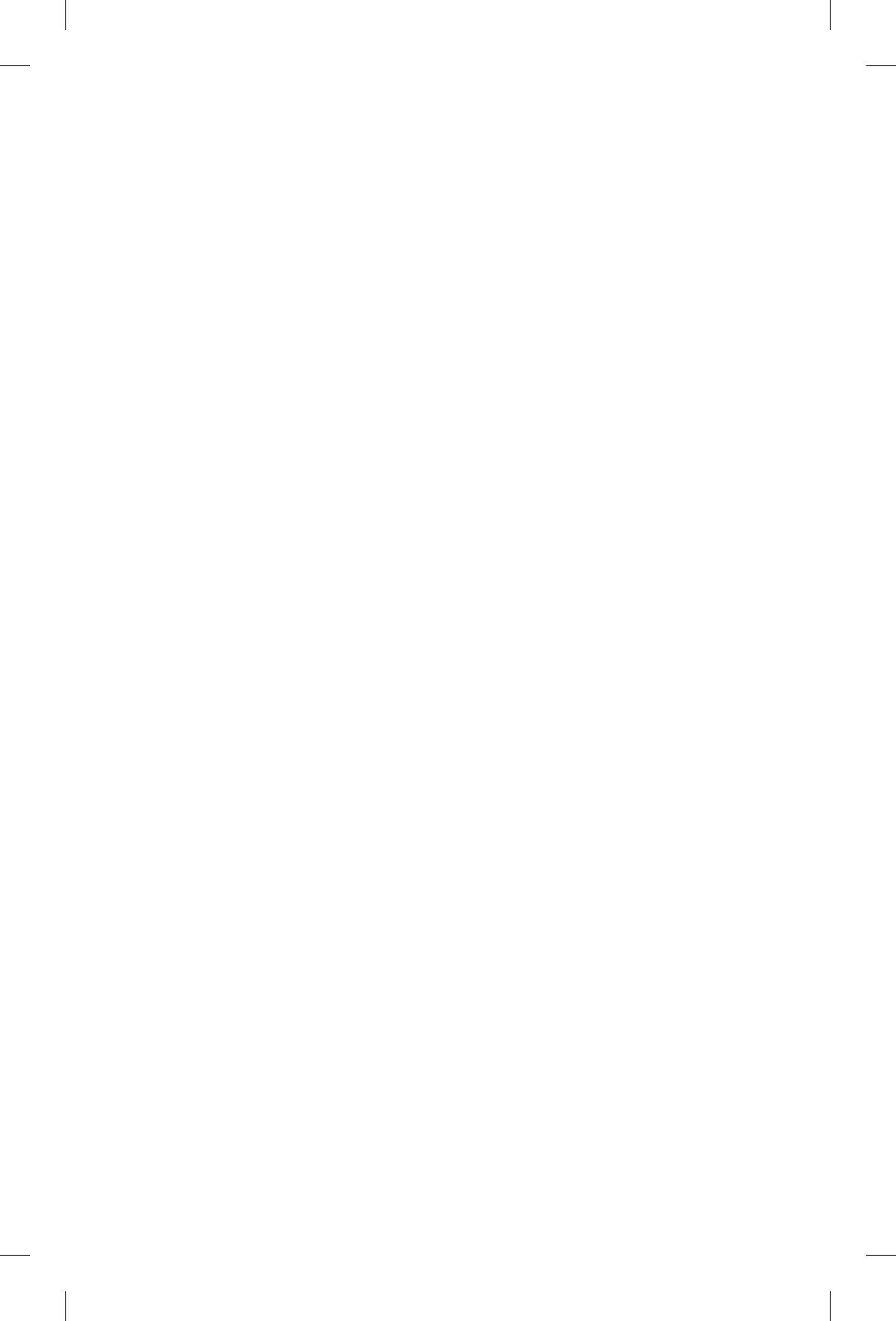
Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Dat hele zwembadincident in 1974 was eigenlijk niet meer
dan het topje van de ijsberg.'

Johnny Rep, mei 2016

Voorwoord

Mark van den Heuvel is de schrijver van het ongelooflijke boek dat je nu in handen hebt. Eerst het boek, straks Mark.

Ik heb *Buitenbeentje* in een paar uur uitgelezen. Een scherpe tijd vermoed ik, zonder een druppeltje transpiratie. De avonturen van Johnny Rep; held, oude held, kwajongen, schuinsmarcheerder, bon vivant en vermaard drinkebroer joegen me over de pagina's.

Een 'biografie' als een onversneden schelmenroman. Het tragikomische leven van een mooie rechtsbuiten die ooit bij de beste voetballers van de wereld hoorde, nooit al te zuinig op zichzelf was, maar die bij de vele vrolijke en minder vrolijke struikelpartijen zijn eerlijkheid niet is verloren.

Kijk, daar hebben we wat aan.

Trouwens, de sporthistorici moeten het straks maar gaan uitmaken, maar ik maak me sterk dat een aantal anekdoten misschien nog wel iets meer betekent dan slechts een scabreuze voetnoot bij de sportgeschiedenis.

De verleiding is groot nu boven mijn eigen naam alvast wat amuses op te dienen, keus genoeg, maar ik doe het niet.

De eer is aan Mark van den Heuvel. Hij won het vertrouwen van een achterdochtige vedette, had engelengeduld en reisde een jaar lang met Johnny Rep langs de *tatorts* van een even grote carrière als bont leven.

Mark en ik waren vroeger onafscheidelijk. En toen ik Nederlands studeerde en Mark al als journalist bij *Het Parool* werkte, vroeg hij me om samen met hem grote interviews voor de krant te gaan maken. Zo gezegd, zo gedaan. We gingen op pad, kropen daarna samen achter een computerscherm en fietsten vervolgens naar de Wibautstraat om het artikel in te leveren. Ik zag daar voor het eerst een krantenredactie in actie. Zo moest de hemel eruitzien. Even later kwam ook ik als redacteur bij *Het Parool* te werken. Op de kunstredactie. Ik heb veel aan Mark te danken. Zoete jaren des ondersheids.

Maar goed – aap uit mouw: waarom mag ik sowieso dit voorwoord schrijven? Een van de eerste interviews die Mark en ik samen maakten was met Johnny Rep.

Jaar: 1985. Rep is drieëndertig jaar.

Tussenquizvraag: Waar speelde Johnny Rep in het seizoen 1984-1985?

Antwoord: Feyenoord.

Na succesjaren bij Ajax, Valencia, Bastia en Saint-Étienne, zit Rep op de bank bij de Rotterdammers. Ruud Gullit is daar de grote ster en Ajax-Feyenoord wordt dat weekend gespeeld.

Tussenquizvraag: Wie was dat seizoen de trainer van Feyenoord?

Antwoord: Thijs Libregts.

Ik herinner me van onze ontmoeting in Café Hoopman op het Leidseplein uit mijn hoofd: Libregts had hem geen eerlijke kans gegeven, zijn hart lag eigenlijk in Frankrijk, Gentile was de hardste verdediger tegen wie hij ooit gespeeld had, er zat wat kalk in zijn enkel, op Corsica werd hij niet betaald door de maffia en ja, mevrouw Platini was misschien wel een beetje verliefd op hem geweest.

Johnny keek ons die ochtend bijna niet aan. Alsof er buiten op het plein steeds iets reusachtig interessants te zien was. Zijn woorden rolden af en toe als versleten repertoire over het tafelkleed.

Arme Johnny. Hij kon niet anders. Op het altaar van 'wie weet nog een seizoen' werden waarheid, avonturen en bravoure geofferd. Niks voor hem.

Dat begreep Mark toen al als de beste.

Leve zijn lange adem.

Matthijs van Nieuwkerk

1

Texel, mei 2015

Café De Slock (voorheen De Grote Slock).

Aan de bar zit dichter/schrijver Theun de Winter, boezemvriend van Johnny Rep. Terwijl Rep een biljartje legt, nipt De Winter van een fles Duvel ('nee, geen glas') en vraagt: 'Ken je dat verhaal over Johnny en Frans Derks?'

Nee.

De Winter: 'Frans Derks, de voormalige scheidsrechter, stond bekend om zijn, nou ja, laten we het voorliefde voor Ajax noemen. Frans mocht die jongens van Ajax wel. Als een wedstrijd lang gelijk bleef, wilde hij ze wel eens het voordeel van de twijfel geven. Derks noemde dat 'fluiten in de geest van de wedstrijd'.

'Maar toen floot-ie dus een keer, in zo'n wedstrijd, tégen Johnny, in de slotfase. "Frans, godverdomme, waarom fluit je nou," foeterde Rep, "ik deed helemaal niks!" Er ontstond een opstootje, maar Derks bleef bij zijn beslissing. Tegen Ajax. Tegen Johnny. Waarop Johnny dus heel hard tegen Derks zei: "Oké, dan pijp ik je nooit meer!"

‘Sommige Ajacieden, Wim Suurbier voorop, rolden over het veld van het lachen. Tegenstanders stonden Rep met open mond aan te kijken. Derks liet het incident verder onbestraft. Na afloop zei hij: “Zoiets vind ik dus wel humor hebben.”’

Johnny en Frans Derks waren zielsverwanten.

Johnny: ‘Frans was nergens bang voor. Die had schijt aan alles. Als hij vond dat het o-o moest blijven, dan bleef het o-o. Echt. Hij is goed hoor, die Frans. Ik was destijds redelijk goed bevriend met hem. Hij kwam ook wel eens langs in Saint-Étienne. Heeft-ie nog een keer een koffer met geld voor me meegenomen, toen ik moest vluchten. Ja, mooie vent, Frans. Kon ik niet boos op worden. Ik heb hem al een tijdje niet meer gezien, trouwens. Ja, soms op televisie, met dat daklozenteam van hem.’

We zijn naar Texel en Café De Slock gekomen voor de eerste editie van de Johnny Rep Classic, een wielerronde voor het goede doel over 45, 70 of 110 kilometer. Op speciaal verzoek van Frans Lomans, hoofdredacteur van *Panorama*, die zei: ‘Ga in het wiel van Johnny zitten, laat niet los en schrijf maar op wat er onderweg allemaal gebeurt.’

Het is een beetje de leidraad voor dit boek geworden.

Het weerbeeld op het kille eiland wordt bepaald door slagregens en hevige rukwinden. Henk Jan Klok, een Texelse knoest van twee meter en net als De Winter goed bevriend met Johnny, zegt: ‘Als we eenmaal op de fiets zitten moet je mij volgen, dat is alles.’

Hij geeft me vlak voor de start een regenjas.

Klok dient als menselijk schild, zegt hij. Om Johnny uit de wind te houden en de inspanning enigszins te vergemakkelijken. De fotograaf meldt zich op een scooter. Hij gaat ons de hele Johnny Rep Classic volgen, zegt hij, zeventig kilometer lang. Ik kijk naar buiten.

Het lijkt wel oorlog met al die bliksem in de lucht. Een stukgewaaide paraplu vliegt op ooghoogte langs het raam.

De hevige regenval bemoeilijkt het zicht. We rijden kilometers lang tussen schapen, op een ondergescheten, kletsnatte dijk. De stront vliegt om m'n oren. Als ik me even terug laat zakken hoor ik dat Klok, met Rep in z'n wiel, is gelost. Of nou ja, gelost... Ze zijn ergens afgeslagen, zegt iemand, eigenlijk al na een paar kilometer... De fotograaf op z'n scooter is ook nergens te zien.

Prima reportage dit, daar kan je mee thuiskomen.

Wachten is geen optie. Voor hetzelfde geld zit Rep al lang en breed aan een toog en daar sta je dan in het grote, Texelse niets, tussen de ondergelopen weilanden. Aan de horizon wordt het gelukkig alweer iets lichter.

Na veertig kilometer staat een eerste stop op het programma. Als we onze fietsen bij de uitspanning parkeren, verkleumd tot op het bot, stopt het met regenen. Het lot van iedere doorsnee wielertoerist.

Rep komt een kwartiertje later doodgemoedereerd binnenwandelen, alsof er niks aan de hand is, deze en gene vrolijk

begroetend. Henk Jan Klok fluit een deuntje aan zijn zijde. Ze gedragen zich als twee spijbelende schooljongens. 'Weertje hè?'

De terugweg koers ik zij aan zij met Johnny, nog altijd in de plenzende regen, dat gaat niet meer stoppen vandaag.

Johnny vertelt over z'n hartritmestoornissen, die zich voor het eerst openbaarden tijdens een memorialwedstrijd voor Eusébio, 23 jaar geleden alweer. 'Sjeesus, wat gaat dat snel.' Ook zegt Johnny dat hij eigenlijk veel te lang is doorgedaan met voetballen, tot ver in z'n veertigste. Dat hij heeft geleefd als een beest. Dat hij heeft gezopen en gesnoven, door diepe dalen is gegaan, maar dat het de laatste tijd eigenlijk wel goed met hem gaat. Niet in de laatste plaats dankzij het fietsen. En, ook niet onbelangrijk, een nieuwe liefde in zijn leven. 'Annabelletje,' zegt Johnny. 'Een sportief meisje. Ze heeft op het CIOS gezeten.'

Als we langs het uitgestrekte waddenstrand fietsen, wijst Johnny naar een plek waar je de beste mosselen en oesters kunt vinden. 'Tweehonderd oesters voor twee euro verkopen op de markt en je hebt zo vier bankies in je zak,' schreeuwt hij, tegen de stormachtige wind in. 'Vraag maar aan Henk Jan hoe dat moet...'

Een brede schouderpartij vlak voor me schudt van het lachen.

Den Burg, Den Hoorn, Oudeschild, Oost, De Cocksdorp,

De Koog en weer terug naar Den Burg; het is een ritje van een paar uur, maar dan heb je Texel ook wel gezien. Vermoeid, nat, maar toch ook wel weer voldaan bereiken we de thuishaven van de 'Classic', een jeugdherberg genaamd 'Stayokay'.

Theun de Winter, flesje Duvel in z'n knuist, heeft een veel betere naam verzonnen, zegt hij: Bedstee Aan Zee.

Bij een rollende pasta-kar krijgen alle deelnemers een bakje spaghetti, bolognese of carbonara naar keuze. De bierpomp gaat wagenwijd open. Iedereen ontvangt een bewijs van goed gedrag, of ze nou 45, 70 of 110 kilometer hebben gefietst. Dat bewijs is geen medaille – het is geen wedstrijd, hoewel er tal van wielercoryfeeën meedoen – maar een stukje karton met twee fotootjes van Johnny, één recente en één als speler van Bastia, inclusief een bedankbrief.

Het 'Tesselhuus' – een aangepast vakantiehuis voor kinderen en volwassenen met een ernstige lichamelijke handicap – ontvangt een cheque ter waarde van 1500 euro. 'Kijk,' zegt Johnny, 'daar doe je het dus allemaal voor. Alle kleine beetjes helpen.'

Fietsen heeft een heilzame werking op hem, zegt Johnny aan het einde van de dag, tevreden het glas heffend. 'Nu ik hier zo zit, zeg ik: ik had nog wel twintig kilometer kunnen rijden...'

Nee, als voetballer kan Rep zich niet herinneren dat hij ooit op een racefiets heeft gezeten. 'Maar toen ik op een ge-

geven moment wat meer tijd had, fietste ik regelmatig van mijn woonplaats Wormerveer naar Henk Jan en Theun op Texel, dat is zo'n negentig kilometer. Fietsen is goed voor me.'

We spreken af dat ik volgend jaar weer meedoe.

2

Amsterdam, juni 2015

Telefoon.

Johnny Rep: 'Er is dus al eens een boek over mij geschreven. Wist je dat?'

Nee.

'Maakt niks uit toch? Ik heb het zelf ook niet gelezen. Was allemaal vrij kleinschalig, qua presentatie en zo. In Frankrijk is vroeger ook wel eens een boekje over me verschenen, toen ik daar nog speelde. *Allez Johnny Rep, Feu Vert*. Groen licht. Heb ik ook niet gelezen. Stelde niks voor joh, op de golven van het succes snel in elkaar geflanst.'

Dit moet het Johnny Rep-boek worden dat alle andere Johnny Rep-boeken overbodig maakt, leg ik uit.

'Ja, logisch. Ik heb genoeg te vertellen.'

Het plan is om je een jaar lang te volgen, van de ene Johnny Rep Classic naar de volgende. Het wordt een reis.

'Praat ik je in de tussentijd wel een beetje bij. Kunnen ze er later altijd nog een *roadmovie* van maken. Wanneer moet het af zijn?'

Op je 65ste verjaardag, in november, dat is het achterliggende idee.

‘Perfect! Heb je wel tijd om zo vaak op en neer naar Spanje te reizen?’

Naar Spanje?

‘Ja, Annabelletje heeft daar een restaurant, in La Carihuela, een buitenwijk van Torremolinos. We vertrekken volgende maand, volgens mij. En voorlopig komen we ook niet meer terug. Hoe moet dat boek eigenlijk gaan heten?’

Weet ik niet, denk daar zelf ook maar eens over na. Heb je een logeerkamer in Torremolinos?

‘Voor jou wel. Maar we gaan eerst nog even naar Valkenburg. Moet jij ook mee natuurlijk! *On the road.*’

Wanneer gaan we weer fietsen, vraag ik.

Valkenburg, hotel Het Anker

De vorige avond heeft Johnny – in tegenstelling tot veel andere Johnny's is Johnny voor mij altijd Johnny blijven heten – namens *De Telegraaf* rapportcijfers gegeven bij een wedstrijd van PSV. Vanmiddag zal hij in Valkenburg de aftrap verrichten bij een oefenwedstrijd van het plaatselijke FC Walram tegen een sterrenteam van RTL. En later op de dag is Johnny het stralende middelpunt van een voetbalquiz in Café Het Hoekje, een populaire uitspanning in de belangrijkste uitgaansstraat van het oude stadje.

'Je zit hier zo in België,' zegt Johnny, een beetje verbaasd.

Annabel is er ook bij. Samen met presentator, organisator Jeroen Mantel, tevens de persoonlijke manager van Johnny. In het metier wordt Mantel stevast aangesproken met 'Willem-Alexander' vanwege zijn opvallende, uiterlijke gelijkenis met de koning.

We zijn neergestreken in de lobby van een intiem familiehotel. Johnny verwondert zich over de gekste dingen. Hij laat zijn

gedachten voortdurend de vrije loop. Hoe plotseling ook, hij spreekt ze hardop uit. Het onderwerp kan een stukje zeep zijn, bij de douche van het zwembad in de tuin, de poezen, of een nieuwe zwembroek, die hij voor twee euro heeft gekocht bij een outlet. Johnny kan minutenlang doorgaan over de kleinste onderwerpen en details.

‘Weet je wat het is,’ zegt hij, ‘ik denk altijd.’

Hij is een meester in het van de hak op de tak springen. Waarom weet niemand, maar nu zegt hij zomaar dat Jody Lukoki, de voormalige vleugelspeler van Ajax, ‘een blind paard’ is. En in één adem door vertelt hij over zijn werk als rapporteur van *De Telegraaf*. ‘In het begin zat ik de hele tijd plusjes en minnetjes te geven, maar daar word je dus gek van.’

Sporadisch maak ik wel eens een aantekening, want je moet 22 spelers beoordelen, dat is best moeilijk. Via de televisie is het in elk geval onmogelijk, dan mis je het overzicht. Maar je krijgt er wel een zekere handigheid in. Is toch leuk? En of dat gelezen wordt! Ik hoor niks anders om me heen, word er vaak op aangesproken door bekenden.’

In het stadion van PSV liet gisteravond iemand een nitraatbom tot ontploffing brengen, vertelt Johnny. ‘Een knal jongen, hé! Dan ben je toch niet goed bij je hoofd? Nou ja, er zijn wel meer gekken.’

‘Wilt u wat drinken?’ vraagt de eigenaresse van het hotel.

Water alstublieft, zeg ik.

‘Brisend of plat?’

Spa blauw graag.

‘Ja, doe mij ook maar een platje,’ zegt Johnny. ‘Die heb ik vroeger ook wel eens gehad...’

‘Een platje?’ vraagt de Limburgse dame.

‘Nee, een heleboel platjes,’ zegt Johnny. ‘Heb je daar nog nooit van gehoord?’

De eigenaresse doet alsof ze Johnny niet begrijpt, zoals een goede gastvrouw betaamt.

Johnny volhardt: ‘Meen je dat nou? Je gaat me toch niet vertellen dat je nog nooit...’

‘Ik doe de deur even dicht,’ zegt de eigenaresse, ‘dan kunnen jullie ongestoord verder praten.’

Johnny: ‘Wij zijn gisteren nog even blijven hangen bij PSV, in die persruimte. Maar daar is dus geen moer aan. Vroeger was dat wel gezellig, bij Ajax, met dat barretje en zo. Dat was goed! Maar nu? Echt ongezellig.’

Liever had hij met Annabel alweer onder de Spaanse zon gezeten, zegt Johnny.

‘Meer heb je niet nodig joh, gewoon in m’n Bermudaatje. Als de zon schijnt is het leven toch veel aangenamer? Hier doe ik de gordijnen soms open en trek ik ze meteen weer dicht. Ga ik maar een uurtje in een boekje lezen of zo. Of Corsica, daar keek ik vanuit m’n slaapkamer uit op Elba. Maar ja, daar heb je weer die mistral...’

Het is nooit goed.

Wanneer Johnny vertelt over zijn buitenlandse avonturen, gebruikt hij vaak zinnen als ‘waar woonde ik toen ook alweer?’ Zijn geheugen laat hem regelmatig in de steek. Qua jaartallen is hij een ramp, want voortdurend de tel kwijt. Dat vergemakkelijkt de talloze gesprekken niet altijd, maar veel details is hij opvallend genoeg weer niet vergeten.

Als we een uurtje later bij het Café Het Hoekje arriveren, waar Johnny geïnterviewd wordt door Jeroen ‘Willem-Alexander’ Mantel en onderwerp is van een heuse voetbalquiz, staat hij meteen in het middelpunt van de belangstelling. Met een bier-tje in z’n hand, een grote grijns en een guitige blik lijkt hij mensen welhaast uit te nodigen de conversatie met hem te openen. Johnny’s aaibaarheidsfactor is na al die jaren nog even groot, niemand is zo benaderbaar als Johnny en daar wordt over het algemeen dankbaar gebruik van gemaakt, ook in deze afgeladen Limburgse kroeg.

‘Vertel mij niks over Ajax hè,’ zegt een tamelijk beschonken bezoeker. ‘Met die penalty’s, toen tegen Duitsland... Nee, vertel mij niks over Ajax.’

Johnny blijft vriendelijk. Een mevrouw fluistert in z’n oor: ‘Moet u vanavond weer helemaal terugrijden?’ Johnny slaat een arm om haar schouders.

De hoofdprijs van de grote Johnny Rep-quiz is een kaartje voor een wedstrijd van Heerenveen.

‘Op zich wel leuk om te doen,’ zegt Johnny na afloop.

‘Zullen we volgende week anders naar Texel gaan? Gezellig,

naar Theun! Henk Jan heeft tegenwoordig een leuk Bed and Breakfast, daar kunnen we logeren. Heb jij het ook zo warm? Kom, laten we pleite gaan.'

4

Texel

Het is woensdagmorgen, kwart voor negen, en we zijn zojuist op weg gegaan naar Valencia, waar – naar verluidt – de sinaasappels zomaar aan de bomen groeien. Peseta's heb je daar ook in overvloed en het is hun knisperende lokroep die mijn metgezel ertoe gebracht heeft acht paar voetbalschoenen in een uitbundig oranje citybag, restant van de WK 1974, te pakken en de zon tegemoet te reizen.

Theun de Winter, *Haagse Post* 1975

*

De weg naar Texel zit vol hobbels en kuilen. Ik heb op het eiland afgesproken met Johnny en Theun de Winter, de dichter en de deugniet. Samen reisden ze in 1975 van Amsterdam naar Valencia, na Johnny's transfer van Ajax. En ik wil die reis nog één keer in herinnering roepen, met het verslag dat De Winter in 1975 schreef voor de *Haagse Post* als leidraad. Ooit waren

er zelfs plannen om hun gezamenlijke autorit van meer dan veertig jaar geleden te verfilmen. Een soort ultieme voetbalroadmovie, maar vanwege geldgebrek is het project nooit van de grond gekomen.

Ook de afspraak met Johnny en Theun staat op de tocht, zo laat Johnny telefonisch weten.

'Theun is gisteravond nogal ongelukkig terecht gekomen toen hij uit de taxi stapte,' vertelt Johnny. 'Hij heeft de nacht in het ziekenhuis van Den Helder doorgebracht, dus moet hij verstek laten gaan. Hij heeft een behoorlijke tulband om z'n hoofd...'

Dat klinkt niet goed. Domme pech, pure overmacht, noem het wat je wilt.

Café De Slock (voorheen De Grote Slock) roept.

Eigenlijk niet eens tot mijn verbazing is Johnny al present en even later stapt ook De Winter doodleuk binnen. Tien hechtingen heeft hij in een gapende wond op het voorhoofd zitten, zo leert nadere inspectie.

De Winter: 'Tien? Hoezo tien, vroeg ik aan de dokter: kunt u er geen elfde bij zetten? Waarom, wilde hij weten. Nou, omdat elf vroeger het rugnummer van Piet Keizer was...'

Karakterjongen, De Winter.

Hij bestelt een flesje Duvel ('nee, geen glas') en zegt dat-ie opvallend genoeg nergens last van heeft.

Johnny: 'Theun is wel vaker gevallen...'

'Doe je vandaag een beetje voorzichtig Theun,' vraagt bar-dame Dory bezorgd wanneer ze de versnaperingen voor ons

op tafel zet. Theun de Winter, ezelhouder, dichter, schrijver, publicist en journalist, is een van de meest geliefde inwoners op het eiland.

Johnny: 'En onze Doortje heeft de lekkerste kont van Texel.'

*

Johnny Rep is een automobilist die van voortmaken houdt en rond de klok van kwart voor elf passeren we de denkbeeldige grens die ons land van België scheidt. De luidruchtige klanken van radio Mi Amigo, die tot dusver ons voertuig hebben gevuld, worden nu weggedraaid en Rep steekt een muziekcassette in de daartoe bestemde gleuf. Vanaf dat moment weerklinkt de heesgevooisde stem van Charles Aznavour en deze grote kleine Fransman zal tot aan de grens met zijn vaderland het ene chanson na het andere ten gehore brengen.

Theun de Winter, *Haagse Post* 1975

*

Waar is de vriendschap tussen Johnny en Theun eigenlijk ontstaan, vraag ik.

Johnny: 'Ik denk dat het van net daarvoor kwam.'

Theun: 'Ik had Johnny in 1970 al eens geïnterviewd voor de *Haagse Post*. Hij had toen in het tweede elftal kort achter elkaar een paar gele kaarten gekregen, uit ergernis dat hij nog

steeds niet bij het eerste zat. Dat was ook de directe aanleiding voor het verhaal. Ik nam het voor hem op. We hadden gewoon bij Johnny thuis afgesproken, zijn broers waren er ook bij. En z'n vader en moeder. Heel gezellig.'

Johnny: 'Toen was jij ook een beetje een belhameltje, toch? Iedereen vindt Theun gelijk aardig. Theuntje is een man om lief te hebben.'

Theun, Johnny negerend: 'Niet veel later werd ik uitgenodigd voor Johnny's huwelijk.'

Johnny: 'Ook nog, ja. Was jij getuige? Nee toch?'

Theun: 'Nee, nee, dat was bij je tweede huwelijk.'

Johnny: 'O ja...'

Theun: 'In Wormerveer was dat. D'r speelde een triootje. En heel Ajax was er.'

Johnny: 'Na dat interview zijn we eigenlijk een beetje aan elkaar blijven hangen. We waren net twee homo's, op weg naar Valencia.'

Theun: 'Voor zijn huwelijk heeft Johnny een prachtig gedicht gemaakt, weet je nog? Trudy, zijn vrouw, lag destijds in het ziekenhuis. Ik zat net aan een heerlijke Pastis, tijdens de lunch, toen Johnny zich afvroeg: "Hoe moeilijk kan dat eigenlijk zijn, gedichten schrijven? Dat kan ik ook joh." Ik ben vervolgens als een speer naar de hotelkamer gierend om het volgende gedicht van Johnny te noteren.'

'Mijn huwelijksnacht was ik op stap
Terwijl zij daar lag was ik op stap

Daar zat ik dan aan de bar
Met mijn glas vol appelsap'

(Johnny Rep, 1975)

Johnny: 'Hij rolde er zomaar uit...'

Theun: 'Jan Mulder heeft het later nog eens in het Frans vertaald.'

*

Het glooiend akkerland, pleksgewijs gestoffeerd met toefjes groen, dat aan ons oog voorbij trekt, neemt ruigere vormen aan naarmate we dichterbij Parijs komen. Daarbij is tevens een duidelijke stijging van de temperatuur merkbaar. We raken steeds verder van huis. 'Het wordt bloedheet,' verzucht Rep.

Theun de Winter, *Haagse Post* 1975

*

Hoe kwamen jullie op het idee om samen van Amsterdam naar Valencia te reizen?

Theun: 'Johnny belde me. Of ik zin had om mee te gaan, omdat z'n vrouw in verwachting was.'

Johnny: 'We hadden elkaar inmiddels goed leren kennen.'